

Svatba benátská.

Humoristicko-romantický obraz od P. Chabáňského. (Překladatel.)

KAPITOLA VII.

"To bude asi obyčej a nich," mluvil některý.

"Podivný to obyčej, nenechat ženicha samého a nevěstu při prvním sledování," křoutilily hlasem mnozí.

"Fryd od okna, co nevidět tu budou."

"Ale to i my tu stát musíme, když nepřicházejí ženich samotný jen v průvodu rodičů. Dobře to obyčej?" chvátily, povděčně jsou se tomu, že mají nyní sámsko, snadost učinit svádavost své, že mohou a blíže vidět, co již se vzdáti obdivovaly.

"Zdáte se?" povolila Bianka, jone i ona povděčně, že se nebláhá samojediná ponejprve se ženichem svým. Jaký se bude vyrovná-li se vnitřní jeho kráska krásu zevnější? — Nejistota taková ji znovu prsa zdála, poznavu se chvilkami měnily vše její jejich v hle: v teskném očekávání upírala zraky své na dvéře, jímž ženich její, neznámý, k prvnímu sledování se s ní vstupiti má.

Otevřely se dvéře, na prahu se objevil dole, otec její, pozastavil se, nenašelna deuru samou, že ale také sám s ženichem a otcem jeho nepřicházel, pokračoval, jak předstíráno, tomu obyčej nedovoluje, aby Černošec o samotě s nevěstou se bavil dříve, než kněž byl požehnal sňatku jeho, pohodiv hlavou vstoupil, voda za ruku Černoševiče, bratra svého v důstojnosti a hrdivosti, jenž se mu nyní státi měl i bratrem pokrvřenatvím.

Až dvéře dosti vysoké byly, musedl se přece Ivo sehnouti, jakouž i domácí ženich s právocei svými, v patkách je následující.

Přišedše do komnaty, zůstal Staniša s Jovanem u dvéří státi, i družky Biančiny odstoupily do zadu, Bianka se vzhopila, uklo nila se před otcem i knížetem černohorským, a s tlukoucím srdcem, se skloněnou hlavou očekávala první oslovení domnělého ženicha svého.

Mocenigo pojal Obren-Daro za pravou ruku, Černoševič za levou, a tak ho vedli až před samou Bianku.

"Dostali jste slova svému, bratře!" oslovil nejprve Iva, "až těžko volit mezi tvými svatebními hosty, přece vyniká syn tvůj nad všechny. Hle, deero má, ženich tvůj!" pravil pohotově, na Obren-Daro okazuje, "a to deera má, nevěsta tvoje, kněžič!" oslovil tohoto, okázav na Bianku.

"Řekni: synu! dože!" prohlásil se Ivo, "vždyť i já přijímám od tebe deuru trou, co deuru svou, a jako takovou ji pozdravuju dle obyčejie vlasti své," sehnul se k chvějící se panně, a políbiv ji na čelo, žehnal ji křížem svatým.

Vojvoda stál zaražen před pannou, však nikoliv podivně postavení jeho, ale krása její ho pomátla; tolik vnuď v jednu krásu spojených neviděl potud, nikdy netušil; proč nejsem skutečně ženichem jejím? myslil sobě, stápeje oko své v krásu její a opíraje se milostností její.

Ale což to bylo vše proti zápalu Stanišovu, který opodál státi muse žhavým okem krásu Bianky pohlcovat, že ona až bezděky se chvěla pod plameny pohledu toho; Obren-Daro mohl přece myslit, Staniša však neviděl než ji, necítil než přítomnost její; celá duše jeho spočívala v oku jeho, a kdyby nebylo Jovana, který její bedlivě to pozoruje, notněmi šípky pamatoval, bylby se Staniša zajisté v bezmyslnosti své vrhl k nobám jejím.

"Pozdrav přece nevěsta svou!" zapomněl Ivo vojvodu, vida, že tento v němém úšasu na krásu Bianky pohlíží.

Jako se sna probuzen ohlížel se Obren-Daro všok, pamatoval se teprve, kde se nachází, a jaký úkol mu tady třeba hráti.

Pozorovala pomatenost jeho Bianka a lahodilo jí to, že takový dojem učinila na ženicha svého hned při prvním sledování.

"Panna mi promine," pravil k němuž Daro, blíže k Biance

přistoupiv, "za slova má místo úst k srdci se mi brekla, a němý úšas má budil ji posravnem, vždyť takovým posravnem svítice páne ve svatyni jeho."
"Všborně!" leptaly družky Biančiny mezi sebou.
Bianka se srdčila, blažený úsměch jí přelétl po tváři, ano, pehly surovce ani neobhrabaný, něco podobného, zdálo se, že ne dovedl říci žádný s nobílí benátských; jakž to šťastně hudiny profiže s mužem takovým! a nyní byla pomatena ona, že marně hledala slov k odpovědi.

Staniša však nebyl spokojen se slovy zastupitele svého; kdo mu dal právo tak pohlubně, takohnivě rozmlouvat s nevěstou jeho? či snad sám si chce dobytí srdce její? Myšlénka ta hoala mu všechnu krev k hlavě, blecky hlechaly zraky jeho na vojvodu, zmatil pění, a zuby zaskřípal, že se to po komnatě rozleho, a všichni s podivem se naň ohlíželi. To se opět spamatoval a studem oči sklopil.

Mocenigo srazil tělo nad vřetelnosti takovou, i nad podivným chováním se prvního svata ženichova, a proto aby deura svou přítomnosti takového podivna sprostil, se obrátil k Ivovi, nedada ani doeli odpovědi na oslovení Dárovo: "Již se seznaly děti naše, bratře Černoševiči!" pravil, "popřejmež jim čas, aby se vespolek smutiviti mohly, a hovor takový, toť ví, nerad se vede před svědky."

Staniša nyní leknutím sbledl; jak? o samotě má ostat s ním? I Daro se zapřil rospaky, a jak by ne? vždyť u čerta žádný na to nespomněl, že se cos takového přihoditi může, a co jí má říci o samotě, když on ženichem není? — Ej, že na sebe přijímal úkol takový! zlobil se nyní.

Černoševič však netrval přítomnosti ducha při tak ohoulostivém návrhu: "Odpust, bratře dože!" odpověděl, "obyčje naše tomu zabrahují; nesmí ženich s nevěstou zůstatí o samotě, pokud kněž byl neposvětil svazek jejich, proto jsou dva svatové vždy po boku ženichově."

S adivením pohlédla Bianka na knížete, pak ale, jakoby se styděla za to, sklopila oči a purpurem se polila tvář i šíje její.
"Nechci se zpírat obyčjím vašim, ačkoliv jsou přepodivné," pravil dože, "než doufám, že bude dost příležitosti, aby se ve společnosti vidali. Pojďme tedy, hosti svatebčané nás očekávají, a ty deero má, nenech dlouho čekat ženicha svého, když již s tebou o samotě zůstatí nesmí."

Odešli, a při odchodu pohlédl Staniša na Bianku tak horoucně a spolu tak prosebně, že jí to podivně došlo, a ona s neobyčejným úšastenstvím za ním pohlížela.

"Podivný to lid s těmi obyčjeji," pustily nyní dívky usdu hovoru svému, "ženou jejich být, ano; ale nevěstou? jak to nudné!"
"A krásný je ten ženich tvůj, Bianco! a jak to krásně pověděl, viděly a slyšely jsme, jak tě miluje; Madonna santissima! jak šťastná budeš!"

"Ano, ale až přestane být nevěstou," mluvíla jiná, "než všimly jsme sobě toho jinoha hrdého s tím obličejem nehezky? avšak," hovořil dále, "ani není tak nehezky, když již děle patřil, oko jeho leokem svým jej přezářuje; ah! jak horoucně asi ten milovatí musí!" pravila v zamyšlení, prat na rty polože.

Stylo hnevivě na ni pohlédla Bianka, pak sama se zamyslíla, a bezděky pokynula hlavou, pohled ten horoucný a prosebný Stanišův při odchodu jeho tanul jí na mysli.

"Soudíš-li podle náruživosti jeho, toť bude arci láska jeho pbehoroucná," mluvíla jiná, "co ho jen tak popadilo, že ani u přítomnosti dožete a svého knížete a s přítomnosti naň zlost svou nezatají?"

"Já vím," vece jiná, "slova kněžice."
"A co mu bylo po nich?" divila se první, "nesmí snad ženich ožňným být k nevěstě své?"

"Řekla bych, že to snad také patří k obyčjím jejich," odpověděla první, "dybych byla nepozorovala, jak plamenně na Bianku pohlížel; i on se zamiloval do ní, a láska jeho jest v skutku horou

ci, jak lava Vesuva, pravda povzdáha Teresita."

Tak hovorem a přípravami k slavnosti dočasně neposporovaly ani, že Bianka jest zamyšlenější než jiný, že nebláh podílu na rozmluvě jejich, ano že jí rozmluva ta nepokojí, vždyť při posledních slozech se odvrátila, aby zakryla slzu, již bezděky oko její se zrosilo; vždyť to sama cítila, že mluvíma jest ohnám lásky plamenné, toť by dívky nemusejí být, ale proč to před ní povídá, když je nevěstou jiného, může mnohem silnějšího — ah! vždyť se nyní ptace tak silným nesadí, ani vždy to tělesná kráska jest, co srdce ženich k muži postá — jest podivná, nikdy nezotluštěná pohádka to srdce ženiché, a Bianka porovnáva v duchu mladého vojvodu se Stanišou.

Jen náměstí svatého Marka jest dosti prostranná síň, aby takové množství hostů svatebních v ní místa mělo k hodování. Vše, co vznešeno a krásného v Benátských, selo se zde ke kvasu a k radováčkám svatebním, nejjasnější republikou strojeným. Pano na nebesích! jako to nádhery, jakého to lesku! Šlověk neví, čemu se dříve obdivovati; zda tomu pbebohatému okrášlení náměstí samého, či těm šperkům paof a panen, aneb krásu jejich, všechny klenoty převyšující? Lid obecný se proudí od piazzety kolem kostela svatého Marka, veslele jeho "evviva" se místí se zvuky hudby, přehlušuje ji, neb hrdě byla republika k lidu obecnému, a nezabraňuje mu, aby se podíval na leka a nádhery, jakovou na odív vystavila před hostmi svými, kteří s květem šlechty benátské přemícháni hodují za dlouhými stoly pod širým nebem — a jaká klenba by byla přiměnější k této veliké síni, než klenba nebeská? — Jak se leknou krásné oči paní a panen, jaké to šípky metají v srdce mužů, že se mnohé nezbojitelně rozestěně, jak mnohý panice vysokého rodu zlostí se chvěje, křečovitě rukověť díky objímá, vida, kterák vyvolená srdce jeho dnes proň úsměvu nemá, oči její nledají dnes oči jeho k tajuplné rozmluvě milostné; ale snaží se ohněm svým rozehráti ledové srdce iunáka černohorského, který jen na oko chladně sladkým slovům jejím naslouchá, ale i oči jeho se leknou, neb kdož by zůstatí mohl chladným při úsměvech tak svůdných, kdož by se nerozehřál ohněm milostu při plamenu očí tak krásných? Horkokrevný junák jistě, zvláště když ohnivé víno cyperské krev mu rozpálilo; avšak zachovati vážnost při vši horoucnosti očí, toť káže čest junácká.

"Jak miluji u vás dívky?" ptá se bez ostychu, s onou nevyrovnatelnou, milováním bodnou naryvností Italek, panna krásná, pod jejížto černými brvami plály dvě oči, co dvoje ohniska lásky, mladého junáka po boku jí sedícího.
"Bez klamu a šalby," odpovídá junák, "celým srdcem svým, celou duší svou; s dívka naše, zamiluju sobě muže, spojím v jedno duši svou a duši jeho; taková jest láska panen našich," sehnul se k dívce, pozorně naslouchající, aby lépe viděl v krásné oči její, které dnes výhradně jemu svítily.
"A vy?" ptá se zvědavě dále, "milujete vy také tak?"

S podivením pohlédl na ni junák: "My?" ptal se, "aj, panno! kdo miluje vlast a víru svou, jakž ten milovat nebude milienku svou? My krev za ně cedíme a za ně umíráme, čim to také junáci vaší?" ptal se, anto s opovržením oko jeho na pamětech benátských blouzlí.
"Oh Dio!" zaseptala dívka v rozčilené tonze, "proč jsem se nezrodila na Černé Hoře, abych takto milována byla?" a svěsila hlavu v sladkém zrudnutí, hadra se jí vlčila, a trvalo to chvíli, nežli počítí mohla opět rozhovor milostný.

Opodál zas baví vznešený, obstarožně nobíle junáka takéž již svého, kterého nelákají více řeči milostné, ale raději si hledí číste se zlatě v němém cyperským s takovou pílí, že to sousedu jeho čeno, že ohnivé víno naň většinou úšinku nemá, než jako pouhá voda; nevěděli arci, že jpnáci černohorští byli od jakživa Tur-

kožrouti a piáci vína, nevalit junáka tak snadno dosti značně drbnosti jatagana, nepovalit ho také ten krapet vína.

A při tom poslouchá trpělivě vypravování vznešeno sousedu svého o plátcích rodie benátských, o rozličných zamilovaných koscích mladosti jeho, aniž by mu do řeči skákal, neb při tom sívá; vždyť musí očekávat, že zná sňasob a společenskou slušnost, jakové se jen na Černé Hoře našití možná, sic by ten Benátsčan nutilchal takové blouposti před ním, ale co? on ho poslouchá jen jedním uchem, a baví se pro sebe pozorováním krásné stavby palácové a chrámu sv. Marka.

Povímal si toho nobíle, a povdělně jak tomu, že ten hostejně sousem jeho, který si nifeho nevěstí, ani se neusmál žertovným pohádkám jeho, přece nečemu se v Benátských obdivuje, ptal se:

"Nejasno-li to stavby nádherné obdivování hodné, jakovými se jen slavná Venecie honositi může? Tam u vás v Černé Hoře nemáte ani budov takových, ba sotva snad tušení máte o možnosti vyvedení jich?"

Junák, věšte ve slozech těchto jakési stehování vlasti své, prudce se obrátil k němu, vida však, že upřímně slova mluvíma, nikoli úsměšně, pokrčil outřpné ramenama: "Nám vystavil bůh sám budovy veliké, proti nimž jsou tady ty jako křtiny proti hoře, a my bychom neměli mít poněti o tom? Právím ti, glavare, ty budovy tvé by již dávno se sesuly, kdyby tolik kouli tureckých do nich bylo tlouklo, jako do našich; ty se nesejous nikdy, leda až celý svět se bohtí bude."

S podivením poslouchal nobíle řeč jeho; "Perbacco!" zvolal v úšasu, "toť jsou div světa, ty budovy vaše, a jaké jsou to?" ptal se a napnutou zvědavostí.
"Hory naše," dal junák chladnokrevně za odpověď, "ty žlutové hory naše, o něž se tak pěkně rozbíjejí lecky turecké."

V očekávání svém zklaman, hleděl naň sousem jeho a zly otevtěněmi, nevěda hned, zdali si s ním Černošec žert nextropil; vida jej však, jak s největší opravdovostí hlavou pokyvoje, odvrátil se od něho, šeptaje pro sebe: "Che barbaro!"

A tam u stolu, nad nímž purpurový baldachyn na pozlacených žerdích vyzvýšený se pne, při němž dole sám s nejbláhějšími řadnickými republiky, s knížetem černohorských a prvními z vojvod jeho, nevěsta se svými družkami, ženich se svými prvními svaty seděli, vede se taktéž rozhovo živý.

Bianka, která při prvním sledování se s domnělým ženichem svým slova byla nepromluvíla, hledil nyní nahraditi omeškání své, vypyťává se Dary na všech, žertuje s ním, jen chvilkami ut'chne, když Staniša na ni tak prosebně, tak litostivě pohlédne, to se zachvěje, bodne jí to vždy u srdce, a chvíli to trvá, nežli všeobecná veselost jí opět tak da lece rozjaří, že zase krásného vojvodu, domnělého ženicha svého ho, osloviti může, i Obren-Daro jest rozjařen, oči jeho se leknou ohněm živějším, a slova jeho jsou plamennější, ba, svatý Savo! jak by nebyly? tolik krásných, a nejkrásnější mezi nimi Bianka, nevěsta — u čerta! Stanišova! proč ne jeho? tuť by teprve slova jeho co proud lávy mu plynula s úst, i počíná mu nyní záviděti, a přemýšlí; ale ne, další stovo své a čest junáka vítěš nad touhou srdce jeho; opět odpovídá vážně, skoro chladně na řeči Biančiny.

Staniša pozoruje bystrým okem lásky vnitřní boj Dárova, obdivuje se mu, a slibuje mu v duchu vděčnost svou; jen když Bianka více se rozplaměti, tu jí zasáhne ten pronikavý, litostivý, a tak prosebný pohled jeho, pod kterým ona vždy umlkne, vášnější, skoro truchlivou se stáváje.

Proto si nevěstá Staniša řeči sousedky své Teresity, jižto se zalíbilo oko jeho, pod kterým celý žár Vukanu tušila, proto se všemožně snažila, připoutat k sobě pozornost jeho; nejsladší úsměvy její, nejostřejší špý oči její i všechna slova milostná byla zmatena, Staniša jí neviděl a neslyšel, hádně odpovědi také nedává. Hněvivě se odvrátila od něho k Jovanovi:

"Co to za šlováka, ten sousedek váš, signore?" ptala se, "pravý to divoch!"

"To nejlepši junák na Černé Hoře, panno!" odpověděl Jovan důrazně, "mnohou Biarmanku učinil již vdovou, mnohou připravil o ženicha."

"Veliký to tedy rak," dí Teresita úsměšně, "a tady se skoučí v tom, jak by ženicha o nevěstu připravil. Jest to také obyčej u vás," ptá se, "že si ženich nevěstě těch žhavých pohledů jeho, jakovými nevěsta jeho souhlí?"

Jovan, byv zabrán v žertovnou rozmluvu s druhou sousedkou svou, ohlídl se po Stanišovi: "Zbláznil se?" myslil sobě, "křídábel ho ponouká, aby si takto počínal? háda věra, když šlovák a k tomu junák, jako on láskou strati rozum svůj. — Naž jak, přemýšlí o nové výpravě na Turka, vojvodu?" odovít hlasitě Staniša, uběpěliv se dříve notným šterotním za zády Teresity pozorností jeho, "nech toho, dost času, až se domů vrátíš; ješ v Benátských, kde se nedobývají lecky turecké, ale ydčky milostné; tobě ale se dostane hčvu místo vděků, nenapravitěli, co pokasit u krásné sousedky své; ukal přece, jak pravý junák a dívka umí zápoliti!" pobízel ho slovem i posuňky.

"Nechtež, signore, přítelie svého!" smála se Teresita, "a nevytrbuje ho z obdivování krásy donny Bianky."
"Myslíš, panno!" pravil Staniša se zapřením k ní se obrátiv, "obdivují krásu panny Bianky, nejsem proto slepý pro veady ostatních panen benátských," a sklonil k ní hlavu.

"V skutku?" ptala se tato nedůvěrně, "posud jste to aspoň nedokázal, carissimo!"
"Je to snad hřích, když věnuji pozornost svou první budoucí kněžné housdarce své?" dí Staniša, hrdě hlavu vypnuv, při čemž ale se mu ústa k úsměchu pootevřela.

"Dobře tak!" zahlel pro sebe Jovan, "jest jedenkrát v proudu, a ta dívka ho tak brzy nepustí. Jaké jsou to tady dívky! samy se vrhají šlováka na krk. Svatý Savo! aby to tak byly dívky naše, toť bych raději —"

Nemohl si domyslit, co by raději, jen jeden z mocných signorů, jenž naproti němu seděl, se tázal na osvozené Skodry, chabrosti černohorskou za jednu noc docílené, a Jovan byl příliš zdvořilý junák, než aby tázatele jen maličko na odpověď čekati nechal, obzvláště když se týkala zamítovaného předmetu jeho; vždyť se mu to ustavičně látkování již hnusilo.

I dože rozmlouval s knížetem jen o věcech vzácných, jak se stěžely, aby o nich rozmlouvali mu žové oko vznešení, bohatýřští, i arci okolo nich seděli: prokuratoři, proveditorové a avogádovi republiky, z nichž každý vypravovati mohl o vlastních skvělých skutcích, vykonaných buď na bojišti, neb v řízení státním. I tady se mluvílo o posledním obležení Skodry a porážce Muhamedově, o následujících porážkách této, zdali sultan se opět vrátí, a co činiti, aby se vítězů mohlo opět přesle turecké? Každý se obdivoval moudrostí a zkušeností Černoševičově ve věcech těchto, nebo stráviv celý život svůj v boji s Turkem, znal také nejlépe celou povahu jeho; i byl aspoň nyní každý přesvědčen o nutnosti stálého spolku Černé Hory a Benátek, jaký přece zasvěcen byl sňatkem nynějším. I přilpěl si na věčné trvání přátelství vzájemného.

"Jmenuj mi, bratře Černoševiči!" vybízl dože, "ty nejprvnější vojvodu a bojovníky své, co se nejvíce vyznamenali před Skodrou, abych jmenem republiky nejjasnější osobně jim poděkoval!"

"Dobře tak, zaslabuji toho podle zpráv Loredanových!" chvátli všichni souhlasně návrh dožov.
"Mohu liž to vědět, který z vojvod, který z junáků by se směl nazývati prvním?" odpověděl Černoševič s hrdým sebevědomím, "svou vírou žádný pozada nestane, a ptá-li se prvním, okážou ti na jednoho, ten zas na druhého, a ten na třetího, že se nikdy pravdy nedozví, čili lépe, tak se skutečně pravdy dozví, všichni

nešli stejnou mírou tíže boje, všichni chápí také slávu jeho nádu, nejlahodnější soud potká ovšem ty, co si ustáli poslední látko na trapech nepřátelských!"
"Jaký to lid!" zvolali poslušní v spravdivém úšasu.

"Nale tedy!" volá Mocenigo, pohár svůj vysoko povznese, "bojovníkům Černé Hory na zdraví, nechtě se sláva jejich všky věkův množí!"

Všichni se ohápají poháři: "Evviva!" volají blaženě, a v jasot jejich se místí blaholub a bubná.

Černoševič povstati, radostí se jaksi oko jeho, klonie na všech strany, a pohár svůj nyní povznese, hlásk: "Na slávu mocné republiky benátské, ať moc a sláva její deoně zrůstá, ať po všky plo i takových bohatřů, jak Mocenigo a Antonio Loredan!"
"Živili!" zahňmlo se silných prsou junáků černohorských, le víření bubnů i blaholub daleko pbehošilo.

Anto Staniša s Teresitou se zabývali, nabyla Bianka, pronikavých pohledů jeho sprostěna, opět přirozou své odvahy, že s do mnějším ženichem svým zcela se zabývala. I Daro, kouslem milostností její překonán, nemohděl zachovati zdrženlivost svou, pohlížel na Bianku zrakem plamennějším, i slova jeho se stala ohnivější, a tak oba v milostný hovor zabrání, nevěstíli sobě nifeho všok.

"Mluješ mno?" ptala se Bianka mezi jiným, zraky své piny touhy naň upřevši.
"Kdož by nemiloval slunce po noci dioně?" odpověděl Obren-Daro ohnivě, "až potud byla noc a temnota v srdci mém, zjevním tvým prociatá k životu duše má!"

Bianka poslouchá napnutě, očima již mu pije slova z úst, která lahodí sluchu jejimu, jak klokokani stávká.
"Až v podvečer," šepce v uzardění, "přijď ke mně, a budeš mi povídati o lásce své."

Vojvoda se zarazil, vyzváním tím pomněl opět na svůj slib, na čest junáckou; ale pravda, zabořelo ho to, a smutně odpověděl: "O samotě nebudeme spolu nikdy, panno milostná, svatové se neboudu od boku mého dříve, až učiníme černé hory naše!"
"Podivao!" vzdychla Bianka, a sklonila hlavu.

Ryk přitřklů jí vyděsil z jejího snění. Bylo konec všemu hovoru, neb opět upíral Staniša pronikavé zraky své na ni, a nespustil se jí více až do skončení hostiny svatební.

Odebrali se všichni do síní paláce, a náměstí se naplnilo nyní lidem obecným, který štedrotou republiky rozjařen, neustále své "evviva" vřeltil.

Dlouho do noci trval pleš v síních palácových, i radovánky venku; Bianka nebrala již tak vřelého podílu na zábavě večerní, nebo kádykoliv s ženichem svým rozmlouvatí chtěla, vždy jí stáhaly zraky Stanišovy, ty pronikavé, podivné zraky, které jí nepokoj působily, že nemohla tak něžná být k ženichu svému, jak by si přála, ano i k úsměvu se nutila; proč se raději neposporovaněs družkami svými vzdálila.

Když nepřítomnost nevěsty zpozorována byla, rozešli se také hosté ostatní; vždyť odpocinku třeba k slavnostem zejřejším.

Opodolnět slunce plane nad Benátky; veliký průliv pokračý jest gondolami, skvostnými již z venku, skvostnější však vyšperkovanými uvnitř, svatebčanům ko etí dává se veliká regatta.*)

A opět, jako včera při hostině, rozděli se Černoševič se šlechtici benátskými po jednotlivých gondolách, že společnost opět míchána jest, paní a panny se radují v duchu, že těsněji seděti dnes budou u junáků, nežli včera, každá doufá, že se jí podaří dnes, postatí k sobě pozornost jeho, a snad, byť i jen na okamžik, vydobýt srdce jeho; vždyť to tak krásně, tak blaženě, baviti se hrou milostnou, a jako ryba bez vody zabyne, svadne i bez lásky milostnost Itáky.

Nobilové zase těší se, že včera-li se ti podivní estuaci ničemu nedivili, dnes jistě obdiv jejich je nemine, až užij umění jejich a zručnost na vodě; neb kdož se může měřiti s plavci benátskými?

*) Lodičky kryté.
**) Regatta — plavba o závod. (Překladatel.)